

verne. Der siges altsaa: „Som Betingelse for, at den Trængende skal være berettiget til det i § 64 indeholdte Beneficium, at den Understøttelse, der ydes ham, ikke betragtes som Fattighjælp, er der stillet Fordring om, at han skal have opnaaet en vis Alder (60 Aar), at han ikke ved Dom maa være funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, og at han ikke tidligere maa have nydt Fattighjælp“, og saa siges der: „den, der een Gang som selvstændig Person har været i Berøring med Fattigvæsenet og har staaet under dets Forsørg, turde der ikke være nogen Anledning til at beskytte paa den heromhandlede Maade.“ Jeg tror ikke at gaa Noget for nær, naar jeg siger, at det, der her er skrevet i hvert Tilfælde ikke er dikteret af Medfølelse overfor de Fattige, naar man siger, at den Person, der i Løbet af 60 Aar blot en eneste Gang har været i Berøring med det offentlige Fattigvæsen, ham er der ingen Grund til at komme til Hjælp med dette. Det forekommer mig virkelig at være et overordentlig stærkt Stykke, det vidner ikke om, at man har tænkt det allerringeste paa det, som jeg omtalte i Begyndelsen af mine Udtalelser, hvilke Forhold Arbejderne i det Hele taget leve under hvor ulykkelig de mange Gange ere stillede under deres Arbejdsforhold, skjøndt man selv har erkjendt, at hvor der er mest Arbejde, der er ogsaa den største Fattigdom, og hvor der er mest Arbejde, er der ogsaa Sandsynlighed for den største Arbejdsløshed. I alle Tilfælde siger man det i Motiverne som Grund til ikke at komme dem til Hjælp, at den, der blot en Gang i Løbet af 60 Aar er kommen i Berøring med det offentlige Fattigvæsen, ham er der ingen Grund til at hjælpe. De Folk, der skrive noget Saadant og motivere deres Standpunkt med saadanne Ting, burde aldrig skrive om de Fattige og aldrig fremkomme med et Lovforslag for de Fattige, thi de have aldrig forstaaet at undersøge de Forhold, hvorunder de Fattige leve og virke, ellers kunde de ikke skrive noget Saadant, at der ikke skalde være Grund til at hjælpe en Mand, fordi han en Gang i Løbet af 60 Aar tvungen af Forholdene har søgt det offentlige Fattigvæsen paa Grund af Sygdom eller Arbejdsløshed, som man selv i Motiverne har erkjendt er en virkelig berettiget Undskyldning for Trang. Naar man kan sige det, beviser det virkelig, at man ikke har tænkt det Mindste over, hvad man skrev. Men dette, at det siges, at man ikke finder Anledning til at hjælpe, naar Vedkommende blot en Gang har været i Berøring med det

offentlige Fattigvæsen, synes jeg, maatte sige den ærede Minister og Alle, at det er en fuldstændig værdiløs Ting, han her opstiller overfor uforfkyldt Fattigdom i vort Samfund under de nuværende Forhold. Thi hvor Mange tror man, der vilde blive til Rest, naar vi undersøge vore Fattige, i alt Fald af værdige Trængende, som ikke en Gang i Løbet af 60 Aar ere komne i det ulykkelige Forhold at komme i Berøring med det offentlige Fattigvæsen? Jeg er overbevist om, at Mange nødigt gjøre det, og at der er Mange, om hvem man maa erkjende, at de ikke have gjort det, fordi de med Glæde gik til det offentlige Fattigvæsen, men de have maaske ført en lang og haard Kamp, førend de gik til det, som man i det Hele anser for en Skam i vort Samfund at ty til Fattigvæsenet. Dernæst siges der i Paragrafen: „og han derhøjs enden i de sidste 10 Aar har været Medlem af en Sygekasse, hvis Love ere godkendte af Indenrigsministeren, eller har gjort passende Indstud i en Alderdomsforsørgelseskasse“. Dette er allerede tilstrækkeligt imødegaaet af et æret Medlem heri Salen, og jeg skal ikke videre gaa ind herpaa. Den Slags Goder, som ville kunne skyde af disse Bestemmelser, tror jeg ikke, at Arbejderne ville være taknemlige for, af den gode Grund, at det store Flertal ikke vil være i Stand til at efterkomme de Betingelser, der fordres, for at disse Goder skulle kunne ydes. En Undersøgelse af Arbejdernes økonomiske Forhold har tilstrækkelig godtgjort, at deres Evne til at være Medlemmer af Sygekasserne ikke er saa stor, at der kan være Tale om, at de mest Trængende af dem kunne komme i Betragtning her. Undersøgelsen af Sygekasseforholdene har vist, at der er endnu mange Egne her i Landet, som slet ikke have Sygekasser, end sige Sygekasser, som ere anerkjendte af Indenrigsministeren, og som altsaa slet ikke kunne komme i Betragtning. Men langt mindre vilde Arbejderne være i Stand til at give passende Indstud til Alderdomsforsørgelses-kasser eller Lignende. Derfor tror jeg, at disse Goder i Virkeligheden ikke ville faae nogen som helst Betydning, og jeg hører derfor ikke til dem, der ere Ministeren taknemlige, fordi han er kommen frem med dette Forslag, og derved har bevirket, at det Lovforslag, jeg har indbragt, og som Alle ere enige om i Grundtanken er human og retfærdigt, bliver umuliggjort. Den ærede Ministers Udtalelse om Alderdomsforsørgelsen i Gaar var mig i det Hele taget noget besynderligt. Han gjorde ikke Forsørgelse paa, at det, der her er foreslaaet,